

Instagram: stela_knjige
Facebook: stela
www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA
Amelia Henley
The Life We Almost Had

Copyright © Louise Jensen 2020
First published in Great Britain by HQ, an imprint of
HarperCollins *Publishers* Ltd 2020.
Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2023

ZA IZDAVAČA
Marko Sabovljević

UREDNIK
Marina Sabovljević

LEKTURA I KOREKTURA
Lidija Cenić

DIZAJN KORICA
Tijana Kazimirović

SLOG I PRELOM
Studio Znak

ŠTAMPA
Alpha print, Zemun

TIRAŽ
1.000

IZDAVAČ
Publik praktikum, imprint Stela
Dobrovoljačka 10/I, Zemun
office@publikpraktikum.rs
011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA
2023

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne
sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili
bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehanič-
kim, uključujući foto-kopiranje, snimanje ili bilo
koji sistem za skladištenje i pretraživanje infor-
macija, bez pismenog odobrenja izdavača.

Život koji smo skoro imali

Amelija Henli

Prevela s engleskog
Milica Gnjatović

Stela

Amelija Henli je nepopravljivi romantik koji voli da istražuje komplikovane odnose pišući upečatljive, potresne ljubavne priče.

Amelija takođe piše psihološke trilere pod svojim pravim imenom Luiza Džensen. Kao Luiza Džensen prodala je više od milion primeraka svog svetskog bestselera. Njeni romani su prevedeni na dvadeset pet jezika, za neke su otkupljena ekskluzivna prava za ekranizaciju na TV-u, a mnogi se nalaze na *USA Today* i *Wall Street Journal* listama bestselera. Luizini romani su nominovani za mnogobrojne nagrade.

Život koji smo skoro imali je prvi roman koji je napisala pod imenom Amelija Henli i jedva čeka da ga podeli sa čitaocima.

Za Glin Eplbi,
s ljubavlju.

Prolog

Sedam godina. Sedam godina je prošlo od te noći na plaži. Ležala sam na vlažnom pesku sa Adamom, on je svojim palcem milovao moj. Zora je obojila nebo ružičastim prstima, dok je izlazeće sunce bacalo odsjaj po površini mora. Bili smo okrenuti jedno prema drugom, ležeći sklopčani na bokovima, nalik na upitnike, neizgovorene reči oklevajući su visile u vazduhu između nas; nedosanjani san. Nikada me nemoj ostaviti, zamolila sam ga bez reči. Neću, odgovorile su njegove oči.

Ali jeste.

Ostavio me je.

Moja su sećanja istovremeno bolna i prijatna. Bili smo blaženo srećni sve dok postepeno nismo prestali da budemo. Svaka jetka reč, svaki oštar pogled, svaki put kada smo okrenuli leđa jedno drugom u krevetu, skupljali su se poput olujnih oblaka i nadvijali se nad nama, spremni da se izliju i natope nas sumnjom i nepoverenjem sve dok nismo počeli da dovodimo u pitanje ono za šta smo nekada verovali da je neupitno.

Može li ljubav zaista biti večna?

Sada mogu da odgovorim na to jer je neporeciva istina da sam bez njega beznadežno i nepovratno izgubljena.

Ali da li se i on tako oseća?

Razmišljam o mogućnosti života bez Adama, ali svaki put kad pomislim na sebe bez njega, kad pomislim da više nema *nas*, srce mi se iznova slama.

Samo da nismo...

Grudi mi se stežu.

Diši.

Diši, Ana. Dobro si.

To je laž koju sebi govorim, ali postepeno, užas tog dana počinje da se osipa sa svakim sporim udahom, svakim kontrolisanim izdahom. Potrebno mi je nekoliko minuta da se smirim. Stežem i opuštam prste, nokti mi se zarivaju u nežnu kožu dlanova dok se plamen tuge u mojim grudima polako povlači.

Usredsredi se.

Ponestaje mi vremena. Pokušavala sam da napišem pismo, ali nisam uspjela da nađem odgovarajuće reči. Papir ispred mene je i dalje potpuno beo. Ponovo stežem olovku, mastilo čeka da zaprlja praznu stranicu mojim slabašnim izgovorima.

Mojim tajnama.

Ali ne i lažima. Njih je bilo dovoljno. Previše. Očajnički želim da ga još jednom vidim i sve ispravim. Sve.

Volela bih da mogu da znam šta bi on želeo. Zatvaram oči, pokušavajući da dočaram njegov glas. Zamišljam kako mi govori šta da radim. Nekadašnji razgovori odzvanjaju mi u glavi dok trigram za nagoveštajem.

Ako nekoga voliš, oslobodi ga, rekao mi je jednom, ali ja odbacujem i samu pomisao na to. Mislim da se to ne može primeniti na ovu užasnu situaciju u kojoj smo se našli. Umesto toga, prisećam se osećaja njegovog tela obavijenog oko mog, toplog daha na mom vratu, obećanja koja mi šapuće na uho.

Zauvek.

Držim se za tu jednu reč tako čvrsto kao što sam se nekada držala za njegovu ruku.

Beskrajno sam ga volela. I dalje ga volim. Šta god da se dogodi sada, i posle, moje će srce i dalje pripadati njemu.

Zauvek će pripadati njemu.

Moram da požurim ako želim da doprem do njega pre nego što bude prekasno. Ruke mi podrhtavaju dok počinjem da pišem pismo koje će biti i izvinjenje i objašnjenje, ali deluje neizvodivo pretočiti sve to u reči – čitavu priču o nama. Zaista nemam vremena da

razmišljam o životu koji smo imali – životu koji smo skoro imali – ali dozvoljavam sebi da se prepustim. Sećanja naviru. Na plaži smo, gledamo kako sunce izlazi; predstavljam ga svojoj mami – glas mu podrhtava od nervoze dok joj se obraća, prvi put se srećemo u tom neuglednom baru. Bez pravila i zbrda-zdola, i više od svega bih želela da mogu sve to ponovo da proživim. Izuzev tog dana. *Nikada* ne želim da ponovo proživim taj dan.

Grudi mi se ponovo stežu. Sve mi se to odigrava pred očima i sve ponovo preživljavam. Osećam sve: strah, paniku i očaj.

Diši, Ana.

Udah i izdah, udah i izdah. Sve dok ponovo nisam tu, sa olovkom previše čvrsto stegnutom ušaci.

Usredsredi se.

Pogrešila sam.

Zurim u reči koje sam napisala toliko intenzivno da mi poigravaju pred očima. Ne znam kako da nastavim kad se setim jedne od prvih rečenica koje mi je Adam rekao: „Počni od početka, Ana.”

Tetako i radim.

Žurno, vrh moje olovke grebe po papiru dok puštam da se sve izlije.

Ovo nije tipična ljubavna priča, ali je naša ljubavna priča. Moja i Adamova.

I uprkos tom danu, uprkos svemu, još nisam spremna da se okonča.

Da li je on?

PRVI DEO

„Ovo će biti avantura naših života.”

NEL STIVENS – ANINA NAJBOLJAPRIJATELJICA

1.

Ana

Sedam godina ranije

Datum kada sam upoznala Adama zauvek je urezan u mom umu; to je trebalo da bude dan mog venčanja. Sklonila sam kosu iza ušiju – umesto da je posuta konfetama, bila je masna i neisfenirana. Neoprana i nevoljena.

Avion je jurnuo pistom, pre nego što se naglo uzdigao ka nebu, praćen penastim belim tragom. Sa druge strane prozora nije bilo ničega osim oblaka, gustih i teških poput mojih misli. Svaki put kad bih se setila kako sam ostavljena, praktično pred oltarom, lice bi mi se zažarilo od stida.

Zbogom.

Nisam bila sigurna opraštam li se od Engleske ili od čoveka koji mi je slomio srce.

Prsti se provlače kroz moje i stiskaju ih. Suze mi naviru na oči dok zurim u svoju šaku bez prstena. Smešno, ali jedna od stvari kojima sam se najviše radovala u vezi s medenim mesecom bilo je očekivanje da će mi sunce potamneti kožu oko jednostavne zlatne burme koju sam izabrala. Što će, čak i ako skinem burmu da bih ušla u more, tanka, bleđa traka kože na drugom prstu moje leve ruke služiti kao jasan pokazatelj da sam udata.

Da sam voljena.

„Prestani da misliš na njega.” Nel je uz škljocanje skinula pojas čim se sigurnosna lampica isključila, mahnuvši stjuardesi da donese piće. Izravnavala sam nabore na svojoj lepršavoj lanenoj haljini, shvativši da sam obučena u belo. Tužno sam opipavala okovratnik koji nije bio ukrašen sitnim perlama koje su se, na venčanici koju sam izabrala, presijavale pod svetlom u bež, ljubičastoj i ružičastoj boji. S mukom sam se suzdržavala da ne zaplačem, prisećajući se

koliko je taj dan bio savršen. Mama je prekrila usta obema rukama kad sam izašla iz kabine za presvlačenje i zavrtila se pred mnogobrojnim ogledalima. Gde god da sam pogledala, moj odraz bi mi uzvraćao osmeh.

„To je ta”, prošaputala je mama kao da smo u crkvi, a ne u prodavnici venčanica, ali nije bilo potrebe da mi ona to kaže. Znala sam da je to prava venčanica za mene.

Šteta što *on* nije bio onaj pravi.

„Neće zauvek biti toliko bolno”, rekla je Nel, kao da ona to može da zna. Obično je ona bila ta koja je lomila srca, njeno je i dalje bilo netaknuto.

„Spasla si se u poslednjem trenutku. On nije bio dovoljno dobar za tebe. Osim toga, sa dvadeset četiri godine još si premlada za brak. Nisu ovo pedesete.”

„Da su ovo pedesete, već bih godinama bila udata i dosad bih rodila dvoje dece.” Grlo mi se steglo na tu pomisao. Možda jesam bila mlada, ali sam jedva čekala da postanem majka. Hoću li ikada imati decu? Daskoro sam mislila da je moja budućnost zacrtana, ali sada sam imala samo nedoumice i strahove, i brdo svadbenih poklona koje je trebalo vratiti.

„Ne mogu da te zamislim kako stavljaš karmin i vezuješ kosu trakom pet minuta pre nego što ti se muž vrati kući. I to posle celodnevnog čišćenja prozora sirćetom i prašenja tepiha.”

„Znam koga bih rado isprašila”, mračno sam promrmljala.

„Popiću u to ime.” Osmehnula se. „A od sada će jedino sirće biti ono na prženim krompirićima za koji ti je on rekao da ne bi trebalo da ih jedeš.”

„Brinuo se za moje zdravlje.”

„Malo sutra. Brinuo se da ćeš shvatiti da si normalno građena, boginja od žene, i da ćeš ga ostaviti zbog nekoga drugog koji te neće zvati bucom. Kako god. Nemojmo više gubiti vreme na njega. Spremna sam da ova zabava počne...”

„Nel...”

„Znam, znam.” Primetila je izraz mog lica. „Ovo nije ono što si želela. Nisam ja ta koja je trebalo da bude ovde i više nemaš šanse da se pridružiš klubu ‘milju visoko’...”¹

„Nel...”

„Ali možeš da provedeš sledećih deset dana plaćuci pored bazena ili možeš da pokušaš da izvučeš najbolje iz ovoga. Znam da si ga volela, Ana...”

„Nel Stivens.” Njene zabrinute oči gledale su u moje i znala sam da se brine da je preterala. „Samo želim da kažem... hvala. Ne samo zato što si me ubedila da pođem već... zbog svega toga.” Nel je sve ostavila kad sam je, nekontrolisano jecajući, pozvala dok je bila na poslu, dve nedelje pre mog velikog dana. Držala me je na votki i sladoledu dok je telefonirala gostima, objašnjavajući im da sam ja bila ta koja se predomisli. Nel me je odgovorila od suočavanja sa Sonjom Skelton kad su isplivale glasine o njoj i mom vereniku, i ona je bila ta koja bi zaplenila moj telefon tokom noći kako ne bih mogla pijana da šaljem poruke u tri ujutru džukcu koji me vara. Pomogla mi je da zadržim malo dostojanstva, barem na površini. Osećaj poniženosti me je i dalje pekao svaki put kad bih pomislila na njega, a često sam razmišljala o njemu, ali su, začudo, moja osećanja vezana za njega bila premrežena stidom i žaljenjem, potkrepljena sporim, tinjajućim besom što sam protraćila tri godine svog života. Iskreno, nisam bila sigurna da li je uopšte on taj koji mi nedostaje ili sama ideja o njemu. Ako morate da se zapitate da li je to „ljubav”, onda verovatno nije, zar ne?

Čela su se nam se dodirnula i njeni su se prsti ponovo prepleli s mojima. Nije bilo potrebe za rečima sve dok nam nije stiglo piće. Nel se bacila na minijaturne bočice uzviknuvši: „Ju-hu!”

„Postoji toliko stvari na kojima bi trebalo da budeš zahvalna.” Odvrnula je zatvarač sa flašice džina i sipala tonik u moju čašu.

„Na alkoholu, na primer?”

„To se podrazumeva. Ali turistički agent nije bio dužan da ti dozvoli da promeniš ime na karti. Sada imaš nekoga ko će ti utrljavati

¹ Engl.: *Mile high club* – sleng za ljude koji su imali seks u avionu dok je u letu. (Prim. prev.)

kremu za sunčanje u leđa, a da ne očekuje da će te povaliti, i nekoga ko će ti držati kosu kad ti bude muka od previše *seksa na plaži*.”

„Nemam nameru da imam seks na plaži ili bilo gde drugde... oh.”
Shvatila sam da misli na koktel.

„Nikad se ne zna. Možda ćemo upoznati par finih momaka.”

„Bez momaka.” Gucnula sam piće, mehurići su mi zagolicali nos.

„Bez momaka, ikada više.”

Podigla sam čašu, ruka mi je lebdela u vazduhu dok i ona nije podigla svoju.

„Ovo će biti avantura naših života”, rekla je i kucnule smo se. Ispostavilo se da je bila u pravu.

Ali umesto da letim od nečega, letela sam ka nečemu. Ka njemu. Ka Adamu.

Samo što to tada nisam znala.

Kad nas je mini-bus dovezao do hotela na španskom ostrvu Alirčija, bila je skoro ponoć, ali sam ipak pozvala mamu da joj javim da smo doputovale kako se ne bi brinula.

„Stigle smo.” Pokušala sam potisnem tugu u glasu, ali ju je mama svejedno čula.

„S vremenom će postati lakše, Ana”, rekla je, ali sam znala da kod nje to nije bio slučaj. „Bolje je biti sâm nego s pogrešnom osobom.”

„Znam.” I jesam znala. Prihvatila sam njegovu prosidbu iz mnoštva razloga: zbog onoga kroz šta sam prošla, onoga kroz šta tek treba da prođem, ali nijedan od tih razloga nije bio onaj pravi. Jedini razlog.

Ljubav.

Rekla sam mami da ću joj se uskoro ponovo javiti. Nel i ja smo stajale pored žardinjera sa egzotičnim biljkama i cvećem, čekajući da vozač isprazni prtljažnik. Nel je ubrala jarkoružičastu bugenviliju i zatakla mi je u kosu.

„Ovde je tako lepo”, uzviknula je, ali sam ja jedva primećivala bajkovite ukrasne sijalice obmotane oko debelih stabala palmi koje su okruživale bazen, dok smo kotrljale kofere prema recepciji kako bismo se prijavile. Bilo mi je vruće i bila sam iscrpljena. Na jeziku sam još osećala ukus džina. I pulsiranje u slepoočnicama.

„Vidi ti ovo!” Nel je, ništa neobično, ostavila svoj prtljag i krenula prema baru. „Jedno za pred spavanje?”

„Izlomljena sam.” Jedva sam izlazila na kraj s njenim i sopstvenim koferom. „Sve što želim jesu tuš i krevet.”

„Partibrejkeru.” Rekla je to dobrodušno, ali sam osetila ujed griže savesti. Znala sam da je već iskoristila čitav svoj ovogodišnji odmor i da je uzela neplaćeno odsustvo kako bi mi se našla. Najmanje što sam mogla da uradim bilo je da je pustim da popije piće.

„Pretpostavljam da bi, s obzirom na to da je sve uključeno u cenu, bilo nepristojno da to preskočimo”, rekla sam.

Ostala sam kod naših stvari, susprežući zevanje i nadajući se da će nam Nel naručiti šotove dok je ona hitala ka šanku. Umesto nečega što bismo mogle da progutamo na brzinu, vratila se sa dve čaše prepune narandžaste tečnosti, ukrašene ružičastim suncobranima i koktel štapićima sa glaziranim trešnjama.

„Tražila sam nešto zabavno”, vikala je kako bi nadjačala Madonu koja je bila *Zaista tužna*. Šta je to sa Špancima i njihovom fascinacijom engleskom muzikom iz osamdesetih?

Otpila sam gutljaj. „Isuse. Dobro ćemo spavati posle ovoga.”

„Misliš? Ja osećam samo ukus pomorandže. Ti se tako lako napiješ. Hej, jedan sat.”

„Bože, zar već? Nije ni čudo što sam toliko umorna.”

„Ne, pogledaj na jedan sat.” Nel je cimnula glavom ulevo. „Onaj te odmerava.” Nisam mogla da ne pogledam, a kada jesam, osetila sam... Ne znam, *deža vi*. Osećaj nečega poznatog. Bio je visok, tamnokos i neobičan, pijuckao je pivo iz plastične čaše i bio je sam. Činilo se da je sam. Uhvatio je moj pogled i nasmešio se. Okrenula sam se na drugu stranu.

„Bez momaka, sećaš se?”, rekla sam Nel.

„Kod mene piše da ste na medenom mesecu?”, upitao nas je mlađić s kovrdžavom crnom kosom i blistavobelim zubima.

„Da”, Nel se zaškiljila u njegovu etiketu sa imenom, „Migele.” Prebacila mi je ruku preko ramena. „Možemo li sada da dobijemo ključ. Moja supruga i ja jedva čekamo da se bacimo u krevet.”

Bolje je da se pravimo da smo nas dve zajedno nego da ulazim u to zašto sam neudata, a Nel je znala da patim od te užasne britanske potrebe da se neprestano pravdam, ali osećanja koja su isplivala kad sam čula da me opisuje kao nečiju suprugu isisala su mi svu preostalu energiju. Odjednom me je sve sustiglo. Putovanje, alkohol, nedostatak sna. Pred očima mi se smračilo i počelo je da mi zuji u ušima. Žudeći da sednem, naslonila sam glavu na Nelino rame uljuljkana tap-tap-tap-tap zvukom Migelove tastature dok nas je prijavljivao, reći bi dolebdle i nestajale van domašaja... *doručak... ležaljke... ekskurzije.*

„Hajdemo, draga.” Nel mi je spustila poljubac na teme. Istovremeno sam podigla glavu i obrisala usta u potrazi za tragovima bale pre nego što sam se zahvalila Migelu i naterala noge da se pomere.

Osećala sam kako mi njegov pogled prži leđa dok sam izlazila napolje, gde je vazduh još bio topao, a cvrčci nam pevali dobrodošlicu na svoje ostrvo.

Muzika se sve slabije čula dok smo tražile smeštaj, koristeći slabšno svetlo sa ekrana naših telefona kako bismo razabrale brojeve na belim zidovima. Labudovi i flamingosi na naduvavanje odmarali su se na balkonima, označavajući apartmane u kojima ima dece. Peškiri i kupaći kostimi visili su sa žica za sušenje veša.

Zvezde su prošarale nebo i kroz tamu, sa naše desne strane, dopirao je šum talasa koji zapljuskuju nevidljivu obalu. Topao vazduh mirisao je na plažu.

„Ovde smo”, rekla je Nel. Otključala je vrata i uključila svetla. „O bože, tako mi je žao, Ana.”

Progurala sam se pored nje, želeći da vidim u šta gleda.

Transparent *Upravo venčani* bio je okačen preko salona, a latice ruža razbacane po podu. Na stočiću za kafu bile su flaša šampanjca i dve vinske čaše.

Bila sam mlada, bez muža. Počela sam da plačem.

„Izvinite”, rekao je glas iza mene, i ja sam se okrenula na peti, brišući suze. Bio je to momak iz bara.

Bio je to Adam.